

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Z., s.r.o.** so sídlom v B., IČO: X., zastúpeného JUDr. F. N., advokátom so sídlom v B., proti odporkyňi **K. P.**, bývajúcej vo V., **o zaplataenie 81,86 € príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 12 Ro 88/2014, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Poprad z 9. júna 2014 sp. zn. 12 Ro 88/2014-33, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporkyňi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Poprad uznesením z 9. júna 2014 č.k. 12 Ro 88/2014-33 na základe odvolania navrhovateľa potvrdil platobný rozkaz Okresného súdu Poprad z 26. marca 2014 č.k. 12 Ro 88/2014-24 v časti, v ktorej bola navrhovateľovi priznaná náhrada trov konania v sume 48,82 €.

Proti tomuto potvrdzujúcemu uzneseniu podal navrhovateľ dovolanie. Uviedol, že v konaní požadoval náhradu trov vo výške 118,98 €, súd mu ale náhradu trov konania priznal v krátenej výške. Odvolaciemu súdu vytkol, že nesprávne posúdil opodstatnenosť jeho odvolania a svoju argumentáciu podložil strohým odkazom na ustanovenia § 9 ods. 1 a § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“), ktoré interpretoval a aplikoval v rozpore s vyhláškou. Správne mal totiž pri rozhodovaní o trovách konania použiť § 10 ods. 2 vyhlášky. Podľa názoru dovolateľa nie je odôvodnenie napadnutého uznesenia dostatočne

vyčerpávajúce a presvedčivé. Postupom súdov mu v danej veci bola odňatá možnosť konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Žiadal preto napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Odporkyňa sa k dovolaniu navrhovateľa písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 174 ods. 2 O.s.p. ak čo len jeden z odporcov podá včas odpor s odôvodnením vo veci samej, zrušuje sa tým platobný rozkaz v plnom rozsahu a súd nariadi pojednávanie. To neplatí, ak sa platobný rozkaz týka niekoľkých účastníkov, z ktorých každý koná sám za seba (§ 91 ods. 1 O.s.p.). Opravným prostriedkom len proti výroku o trovách konania je odvolanie, o ktorom bez pojednávania rozhodne súd, ktorý vydal platobný rozkaz.

Ustanovenie § 174 ods. 2 veta tretia O.s.p. predstavuje výnimku z tých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, v ktorých sa upravuje funkčná príslušnosť súdu. Odvolanie proti výroku platobného rozkazu o trovách konania má síce suspenzívny účinok (odkladá sa právoplatnosť výroku o náhrade trov konania), nemá ale devolutívny účinok odvolania, ktorý v iných prípadoch znamená, že príslušnosť rozhodnúť o odvolaní prechádza na funkčne vyšší súd. Súd, ktorý vydal platobný rozkaz, je síce súdom prvého stupňa, ak ale rozhoduje o odvolaní proti výroku platobného rozkazu o trovách konania, má postavenie opravného súdu (viď aj R 13/1998, R 102/2001, II. ÚS 811/00, ako publikáciu Števček / Ficová a kolektív, Občiansky súdny poriadok, Komentár, Nakladatelství C. H. Beck, Praha, 2009, str. 453). Obdobne v publikácii Krajčo a kolektív, Občiansky súdny poriadok, Komentár, I. diel, Eurounion, Bratislava, 2010, str. 668 sa uvádza, že „pokiaľ súd rozhoduje iba o odvolaní proti výroku o náhrade trov konania, súd, ktorý platobný rozkaz vydal, je súčasne odvolacím súdom“. Zámerom takejto procesnej úpravy bolo zjednodušenie a zrýchlenie (zefektívnenie) rozkazného konania, v ktorom sa uplatňujú výlučne peňažné pohľadávky,

ktoré vyplývajú zo skutočností uvedených navrhovateľom (§ 172 ods. 1 O.s.p.), a kde aj rozhodovanie o náhrade trov konania je podstatne jednoduchšie, než je to v iných sporových konaniach. S týmito právnymi závermi, ktoré zaujal najvyšší súd napríklad aj v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 175/2013, sa dovolací súd stotožňuje aj v preskúmvanej veci.

V danom prípade okresný súd platobným rozkazom uložil odporkyňi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi ním požadovanú sumu a tiež nahradiť mu trovy konania. O odvolaní navrhovateľa proti výroku o trovách konania rozhodol ten istý okresný súd, ktorý vydal platobný rozkaz. Uznesenie, ktorým bol potvrdený tento platobný rozkaz vo výroku o trovách konania, je v zmysle uznesením odvolacieho súdu.

Dovolanie navrhovateľa smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Dovolanie v danom prípade smeruje proti uzneseniu, ktoré nemá znaky niektorého z uznesení, proti ktorým je dovolanie prípustné; jeho procesná prípustnosť preto z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nevyplýva.

V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Procesné vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. navrhovateľ v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ tvrdí, že postupom súdov mu bola odňatá možnosť konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Pod odňatím možností pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. treba rozumieť procesne nesprávny postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožňuje realizácia jeho

procesných oprávnení priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

1. Pokiaľ dovolateľ namieta, že súdy pri rozhodovaní o trovách konania nemali aplikovať ustanovenia vyhlášky, na podklade ktorých rozhodli, ale že rozhodnutia mali založiť na použití iného ustanovenia vyhlášky, jeho námietka sa – po obsahovej stránke – netýka postupu súdov (v zmysle súladu jednotlivých procesných úkonov súdu so zákonom, resp. v zmysle procedúry prejednávania), ale právneho posúdenia, na ktorom súdy založili svoje rozhodnutia.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd sa ale právnym posúdením veci nedopúšťa procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p.

Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je najvyšším súdom považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (len) procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); zároveň je zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú prípustnosť dovolania (viď R 54/2012, ale napríklad aj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

2. Z dovolania vyplýva tiež názor navrhovateľa, že napadnuté uznesenie nie je dostatočne odôvodnené, prípadne že je preskúmateľné.

Judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu (len) za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), teda nie vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. Názor zaujatý v uvedenom judikáte je plne opodstatnený

aj v prejednávanej veci. Z rovnakej právnej kvalifikácie tejto vady (nepreskúmateľnosti) vychádzajú viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (viď napríklad sp. zn. 3 Cdo 249/2008, 3 Cdo 290/2009, 3 Cdo 138/2010, 3 Cdo 49/2011, 3 Cdo 165/2011, 3 Cdo 84/2012, 3 Cdo 49/2013, 3 Cdo 18/2013, ale tiež sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 1 Cdo 181/2010, 2 MCdo 18/2008, 2 Cdo 83/2010, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 290/2008, 5 Cdo 216/2010, 6 Cdo 25/2012, 7 Cdo 52/2011, 7 Cdo 109/2011 a aktuálne tiež 1 ECdo 10/2014).

Správnosť takéhoto nazerania na dôsledky nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 208/2012, IV. ÚS 90/2013). Dovolací súd osobitne poukazuje na to, že v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 ústavný súd konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“.

3. K tomu, čo je uvedené vyššie pod 1. a 2. dovolací súd dodáva, že ústavný súd v uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014 zotrval „na opakovane vyslovenom závere (napr. IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012) o ústavnej udržateľnosti názoru najvyššieho súdu, podľa ktorého neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, nepreskúmateľnosť ich rozhodnutí a nesprávnosť právneho posúdenia, na ktorých tieto rozhodnutia spočívajú, nie sú procesné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. a prípustnosť dovolania nezakladajú.

4. Vzhľadom na to, že dovolanie navrhovateľa v zmysle § 239 O.s.p. prípustné nie je, nepotvrdila sa existencia dovolateľom namietanej procesnej vady (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady konania vymenované v § 237 O.s.p., dovolací súd odmietol procesne neprípustné dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého uznesenia.

V dovolacom konaní úspešnej odporkyni vzniklo právo na náhradu trov konania voči navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal odporkyni náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na jej priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. marca 2015

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková